

Пам'ятка для батьків майбутніх першокласників

1. Для дитини, батьки, ви – зразок мовлення, адже вона вчиться мови, наслідуючи, слухаючи, спостерігаючи.
Ваша дитина буде говорити так, як ви.
2. Малюк успішніше засвоює мову тоді, коли дорослі слухають його, спілкуються, розмовляють.
3. Приділяйте дитині якомога більше часу. Саме в дошкільні роки закладаються основи впевненості в собі та успішного спілкування.
4. Не забувайте, що мовлення краще розвивається в процесі спокою, безпеки та любові.
5. У кожної дитини є певний тип темпераменту (сангвінічний, холеричний, флегматичний, меланхолічний). Враховуйте у вихованні старшого дошкільника його індивідуальні типологічні особливості.
6. Ставте для себе та дитини реальну мету.
7. Розвивайте основні лінії дошкільного дитинства – вміння слухати, бачити, відчувати.
8. Допомогайте дитині розвивати дрібну моторику м'язів руки, щоб їй було легше опанувати письмо. Для цього необхідно вчити малюка вирізати, малювати, зафарбовувати, будувати, складати невеликі за розміром деталі, зображення.
9. Забезпечуйте можливості та умови для повноцінної гри. Гра – це провідна діяльність дошкільника. Л. С. Виготський зазначав: «Чим краще дитина грається, тим краще вона підготовлена до навчання в школі».
10. Допомогайте дитині осягнути склад числа. Не потрібно, щоб вона механічно лічила до 100 і більше. Нехай лічить до 10 – 20, але особливо важливо розуміти і знати, з яких чисел складається 5, а з яких – 7 тощо. Це є основою понятійного мислення, розуміння математики, а не механічного запам'ятовування.
11. Працюйте над розвитком пам'яті малюка, його уваги, мислення. Для цього існує багато ігор, головоломок, задач у малюнках, лабіринтів.
12. Необхідною умовою емоційно-вольового розвитку малюка є спільність вимог до нього з боку всіх членів родини.

Поради практичного психолога батькам Готовність старших дошкільників до школи

1. Залучайте дітей до ігрової діяльності. У спільних іграх у дітей формуються навички поведінки у гурті однолітків, уміння розв'язувати конфлікти.
2. Виховуйте відповідальність, самостійність у дітей. Відповідальність виховується у праці, коли дитина систематично виконує якийсь домашній обов'язок (прибирає постіль, свої іграшки, поливає квітни вдягається). До самостійності треба привчати поступово: запропонувати щось зробити і вийти з кімнати. Дайте дитині працювати самостійно. Завдання має бути по силі й зрозуміле. Обов'язково домагайтесь виконання, не реагуйте на спроби дитини ухилитися від справ.
3. Розвивайте інтелект дитини. Розвинуті діти (обсяг знань, розумової здатності) навчаються легше, витрачають менше часу на домашню підготовку.
4. Навчання не повинно бути примусовим, адже дитині важко утримувати увагу понад 10 хвилин. Тренуйте концентрацію уваги посидючість, без чого вона не зможе відпрацювати урок. Доцільно вдома влаштовувати міні — уроки за дзвоником будильника, оскільки деякі першокласники зриваються, почувши дзвоник.
5. Тренуйте пам'ять. Нехай дитина запам'ятає 10 вимовлених вами слів або розкладених у ряд картинок лото.
6. Заохочуйте дітей до занять: малюванням, ліпленням, конструювання.
7. Розвивайте тонку моторику. Тонка моторика розвивається коли дитина малює, ліпить, вишиває, застібає гудзики, зашнуровує черевики.
8. Тренувати вміння слухати, запам'ятовувати й виконувати вказівки дорослого допоможе гра "Слухай і виконуй". Дитині двічі називають дії, які вона має виконати, не порушуючи точної послідовності. Наприклад, сісти навпочіпки, випростатися, нахилитися вперед, обома руками торкнутися пальців правої ноги, знову випростатися, підняти руки вгору, ліву ногу зігнути в коліні.
9. З дітьми, що все роблять повільно доцільно гратися у слова з м'ячем. Оголошуємо тему, скажімо, "Риби", б'єте м'ячем у підлогу - дитина ловить і називає своє слово, повертаючи вам м'яча.
10. Шкільне навчання покликане формувати в учнів новий спосіб мислення, виробляти вміння відповідати на запитання вчителя запитувати самим. Показуйте дитині можливі варіанти пошуків відповідей, частіше пропонуйте запитання, які потребують пояснень різних істин, - їх, наприклад, можна розтлумачити ляльці Катрусі.
11. Пам'ятайте: спілкування з донькою, сином, які готуються до школи має бути спокійним, стриманим.

Шестирічний першокласник про що мають пам'ятати батьки

Нині першокласниками переважно стають шестирічні діти, а подекуди й ті, яким на початок навчального року не виповнилося шести років. Різниця у віці часто здається настільки незначною, що батьки, ведучи шестирічну дитину до школи, навіть не підозрюють про труднощі, що чекають на неї в перші місяці навчання.

Психіка шестирічної дитини відрізняється від психіки семирічної. Видатні вітчизняні психологи досліджували особливості психічного розвитку дитини, який відбувається впродовж останніх років дошкільного дитинства. Результатом цих досліджень стало виокремлення «кризи семи років» та розкриття її суті.

Вікові особливості шестирічної дитини

Дитина шестирічного віку дуже **енергійна та емоційно нестійка**. Вона постійно хоче бути в центрі уваги розмовляє без упину, сперечається з дорослими, любить хвалитися та перебільшувати. Розмовляє голосно, ставить безліч запитань, не дослуховуючи відповідь до кінця.

У школі шестирічну дитину приваблює все, що пов'язано зі спілкуванням, екскурсіями, шкільними святами. Дратує і не подобається те, що потребує від неї терпіння, уваги, посидючості.

Шестирічний першокласник не вміє вірно розподіляти свої сили. Втомлюється від сидіння за партою, від інтелектуальних зусиль, а найбільше – від того, що змушений виконувати вимоги дорослих і дотримуватись правил шкільного життя.

Колектив однолітків для шестирічної дитини має велике значення, але гратися «разом» у неї часто не виходить їй складно поступатись і домовлятися. Вона сердиться, коли отримує у відповідь відмову або незгоду. Ображається до сліз, коли програє.

Якщо шестирічній дитині в школі некомфортно, вона може почати хворіти. Це є своєрідним **способом захисту дитини від** тієї ситуації, впоратися з якою у неї не вистачає сил.

Переваги та недоліки вступу до школи шестирічної дитини

Очевидно перевагою вступу шестирічної дитини до школи є те, що вона потрапляє в коло своїх однолітків і відчуває себе в класі рівною серед рівних. Дитина отримує доступ до шкільних гуртків і секцій, коло її інтересів розширюється. Вона значно удосконалює **навички взаємодії в колективі**, набуває досвіду розв'язання конфліктних ситуацій.

Очевидним недоліком вступу до школи шестирічної дитини є те, що вона не здатна концентрувати увагу, їй складно робити логічні висновки.

Передумови відмови від вступу до школи дитини шестирічного віку

З поміж передумов відмови від вступу дитини шестирічного віку - такі

- першорядні;
- другорядні.

Серед першорядних причин відмови від вступу до школи дитини шестирічного віку – її **стан здоров'я**. Батькам треба уважно поставитись до рішення про вік вступу дитини до школи. Особливо, якщо вона мала перинатальні ушкодження центральної нервової системи або їй було поставлено діагноз мінімальних мозкових дисфункцій.

Психічні та соматичні захворювання, недавні травми голови або хребта також не сприяють вдалому старту шестирічного першокласника. За рік ситуація може значно поліпшитися. Відкласти на рік вступ дитини до школи варто, якщо вона часто хворіє. Низький імунітет дитини в поєднанні з високим навчальним навантаженням, до якого організм шестирічної дитини функціонально не готовий, може спровокувати загострення хронічних захворювань.

Низький рівень мотиваційної готовності дитини до систематичного навчання в школі також є доволі вагомою передумовою відмови від вступу дитини до школи в шість років. Шестирічна дитина є дошкільником за всіма особливостями і показниками психічного розвитку має мимовільну увагу, мимовільними є її психічні процеси. Вона діє за бажаннями, а не керується «треба» чи «мушу». Шкільна дисципліна та щоденні навчальні заняття можуть бути для неї просто надто складними, а й не зрозумілими щодо їхньої необхідності та обов'язковості.

До другорядних причин здебільшого належать **соціальні передумови**. Насамперед, **педагогічна занедбаність**. Щоб вирівняти розвиток дитини відповідно до вікової норми, враховуючи індивідуальні особливості її розвитку, потрібен час.

Також серед другорядних причин відмови від вступу дитини до школи – **несприятливий психологічний клімат у родині**. Деякі батьки вважають, що навчання дасть змогу відволікти дитину від сімейних проблем. Однак у такій ситуації навчання може спровокувати виникнення труднощів.